

РОЗДІЛ 1

КАЙЛА

2010

Я саме розмовляю з підрядником, коли до мого кабінету зазирає Наталі, наша нова секретарка. Я переводжу дзвінок у режим утримання.

— Тут жінка у фое, каже, що в неї призначена зустріч із вами на одинадцять, але я не бачу її у вашому календарі, — у неї стурбований вигляд, ніби вона боїться, що чимось непоправно завинила. — Енн Сміт?

Ім'я незнайоме.

— У мене сьогодні немає жодних зустрічей, — кажу я, поглядаючи на час на телефоні. Одинадцять нуль п'ять. Проте я маю зустрітися із цією жінкою на той випадок, якщо це мій недогляд. Я повернулася на роботу лише кілька тижнів тому і ще не зовсім довіряю своїй увазі. — Можеш запросити її.

Коли я закінчую розмову й підводжусь, у відчинених дверях мого офісу з'являється жінка. Вона зовсім не схожа на моїх звичних клієнтів — як правило, тридцяти- чи сорокарічних, які накопичили достатньо грошей, щоб звести будинок своєї мрії. Ні, Енн Сміт на вигляд радше шістдесят п'ять чи сімдесят, хоча вона, видно, бореться зі своїм віком за допомогою яскраво-рудого волосся до плечей. А ще носить дзеркальні сонцезахисні окуляри, які маскують її очі, однак ніщо не може замаскувати те, як червона помада розтікається по зморшках навколо її рота.

— Енн Сміт? — запитую я, усміхаючись, і з цікавістю простягаю їй правицю для ручкання. — Я Кайла Картер. Прошу, заходьте й сідайте. У моєму розкладі на сьогодні вас не було: мабуть, сталась якась прикра помилка, — але в мене є близько пів години. Чим я могу вам допомогти?

Вона не відповідає на мою усмішку, сідаючи в червоне барселонське крісло, яке я їй пропоную. Мені хочеться, щоб вона зняла сонцезахисні окуляри. Замість її очей я бачу лише своє викривлене відображення. Це збиває з пантелику.

— Я хочу зробити прибудову до свого будинку, — каже вона, складаючи руки на колінах у штанах кольору хакі. У неї довгі акрилові нігті з недбало нанесеним червоним лаком, а голос — глибокий. Дуже глибокий, із легкою хрипотою. Вона обводить поглядом мій офіс, ніби щось шукає. Вона явно збентежена, сидить, мов на жарині.

— Що ж, розкажіть мені про свій дім, — кажу я. — Де він розташований? — мені якось дивно розмовляти із власним спотвореним віддзеркаленням в її окулярах.

— Недалеко звідси, — відповідає вона. — Це будинок-коробка шістдесятих років. Занадто темний. Я хочу прибудувати веранду.

Я уявляю цей будинок, старий і задушливий. Уявляю, як він пахне і як тиснуть на тебе стіни, коли ти переходиш із кімнати в кімнату. Ймовірно, цьому будинку дуже потрібна веранда, і я чимало таких спроектувала, але не впевнена, що я підхожа архітекторка для цього проєкту. Компанія «Бейдер і Дюк Дизайн» найняла нас із Джексонном спеціально для того, щоб ми внесли елемент сучасності в діяльність фірми, яка працює в Північній Кароліні вже багато десятиліть. Будинок Енн Сміт, схоже, потребує просто затишнішої естетики.

— У вас є фотографії вашого будинку? — запитую я.

Жінка не відповідає. Натомість вона дивиться на мене. Принаймні мені здається, що дивиться. Хтозна, що роблять її

очі за цими окулярами. Мені раптом стає якось некомфортно, ніби влада в кімнаті перейшла від мене до неї.

— У мене із собою немає фотографій, — озивається вона нарешті. — Я втратила чоловіка, і тепер будинок здається... гнітючим, — вона нахилиється вперед на кілька дюймів. — Ви ж знаєте, як це воно, чи не так? Втратити чоловіка?

У мене дроз пробігає по спині. Звідки вона знає про Джексона? Звідки вона взагалі знає про мене? Напевно, Наталі щось їй розповіла, поки вона чекала.

— Так, мені зрозуміло, на що це схоже, — повільно веду я. — Дуже співчуваю вашій втраті. Але повернімося до вашого будинку. Як ви плануєте використовувати веранду? Щоб приймати гостей чи...

— У мого стався серцевий напад, — каже вона. — Йому виповнилося сімдесят, і вам може здатися, що він був дуже старим, але це не так. Вам скільки? Десять тридцять? Вам стукне сімдесят, ви і оком не встигнете змигнути. А ось ваш чоловік. Він був такий молодий, правда ж? — її темні брови раптом запитально злітають над сонцезахисними окулярами. — І померти так, як він, упавши зі сходів, на будівництві вашого нового будинку. Отака прикрість.

Звідки вона все це знає? Нині будь-яка згадка про Джексона може вибити мене з колії, а почути її з вуст цієї дивної жінки... Я не хочу, щоб вона щось знала про мене. Доведеться серйозно поговорити з Наталі.

— Що ж, — я намагаюся віднайти точку опори. — Ви маєте рацію. Це було важко. Але я дуже хочу, щоб ми зосередилися на вашому проєкті. Скажіть мені, що ви...

— Як ти можеш оселитися в будинку, який забрав його в тебе? — приголомшує вона мене запитанням, яке мені самій не йде з думки. — По-перше, ніхто не повинен був зводити там будинок. Усі оті нові будинки. Їм там не місце.

А особливо цьому. Твоєму. Такому сучасному. Який наче застряг у деревах.

Мої долоні липнуть до підлокітників крісла. У цю мить ми перебуваємо в офісі в Грінвіллі, майже за тридцять миль від району Шедоу-Рідж на околиці Раунд-Гілла, де мій прекрасний, щойно добудований дім чекає, коли ми з Рейні нарешті туди переїдемо. Звідки вона може знати про будинок? Про моє життя? Як усе це стосується її?

— Звідки ви так багато знаєте про мене? І як це стосується вашого проєкту? — запитую я.

— «Маєтки Шедоу-Рідж»¹, — глузливо промовляє жінка своїм глибоким голосом. — Це ж треба було придумати таку претензійну назву. Усі ці дерева підступають до тебе, заповнюють собою весь простір, не дають дихнути. Ти ж не хочеш туди переїжджати, правда? Це не місце для дитини. Не місце для маленької дівчинки. Особливо для тієї, яка щойно втратила татка.

О, боже. Вона знає про Рейні. Я не уявляю, як із цим упоратися. Вона тицяє просто в мої найнезахищеніші, найболючіші місця, і я не здатна ясно мислити.

Я мушу взяти себе в руки. Я сідаю прямо, готова повернути собі контроль над ситуацією.

— Чи не могли б ви зняти окуляри? — запитую я.

— Ні, не могла б, — каже вона. — Мені заважає світло.

Вона піднімає руку, щоб торкнутися краю окулярів, і вільний рукав її білої блузки сповзає на кілька дюймів, оголюючи рожеву лінію, яка йде через передпліччя. Може, вона колись намагалася накласти на себе руки? Але я так не думаю. Лінія коротка й заокруглена. Вона більше схожа на родиму пляму, ніж на шрам.

¹ Тіньовий хребет (англ.).

— Думаю, вам краще звернутися в іншу фірму, — пропоную я, підводячись на ноги. — Я займаюся лише сучасним дизайном.

Вона дивиться на стелю, ніби обмірковуючи пропозицію, потім знову на мене.

— Якщо ти так кажеш, то так тому й бути. Гадаю, саме так я і вчиню.

Вона підхоплює свою сумочку й раптово підводиться, а я відступаю назад, бо боюсь її. Боюся старої жінки. Я хочу, щоб вона пішла геть із мого кабінету. Я рушаю до дверей, але вона швидко робить крок уперед, щоб перегородити мені шлях.

— Хочеш знати, що не дає мені спати ночами? — запитує вона.

— Я хочу, щоб ви пішли, — кажу я. Вона надто близько до мене, так близько, що я бачу страх у своїх очах у спотвореному віддзеркаленні в її сонцезахисних окулярах.

— *Думки*, — каже вона. — Ось що не дає мені заснути. Думки про те, як убити декого.

Я проштовхуюся повз неї. Відчиняю двері й відходжу вбік.

— Забирайтеся, — мій голос звучить твердо. Принаймні я на це сподіваюся. Але Енн Сміт стоїть на місці.

— Я думала про це дуже, дуже довго, — править вона своєю. — Роками, роками й роками. І ось тепер у мене є шанс.

Моє серце калатає об грудну клітку. Вона говорить про мене? Це я — той хтось? *Роками, роками й роками.* Це не можу бути я. Я обводжу поглядом кімнату в пошуках якоїсь зброї, але нічого не знаходжу. Я думаю про свою трирічну доньку. Про те, як я залишу її сиротою.

— Про кого ви говорите? — запитую я, пригнічена тремтінням свого голосу.

— Не думаю, що маю потребу тобі казати.

Вона посміхається як людина, що має всю повноту влади. Потім розвертається і йде до дверей. Я нічого не кажу, коли

вона виходить із кімнати, і дивлюсь, як вона прямує коридором із легкістю молодої жінки. Зачинивши двері, я застаю на цілу хвилину, перш ніж мій мозок спрацює, і я кидаюся до вікна. Я дивлюся на крихітну парковку, яку ми резервуємо для клієнтів і підрядників, шукаю Енн Сміт, сподіваючись побачити, у яку машину вона сяде. Але вона так і не з'являється, і я заціпеніло стою, а зловісне марево її присутності все ще дихає холодом мені в спину.

РОЗДІЛ 2

ЕЛЛІ

1965

У житті бувають моменти, коли ти раптом бачиш своє майбутнє і коли воно виявляється зовсім не таким, як ти очікував. Я приїхала додому з Університету Північної Кароліни на весняні канікули, і ми всі сиділи у вітальні. Тато читав газету у своєму улюбленому кріслі зі старої шкіри, що аж потріскувала, коли він ворушився. Бадді сидів за відкидним столиком біля каміна й возився з якоюсь маленькою механічною деталлю від автомобіля. А мама сиділа між мною і Брендю на дивані, розгорнувши на колінах журнал «Наречені». Журнал принесла Бренда, і ми втрьох милувалися сукнями. Мені довелося прикусити язика, поки Бренда гортала сторінки журналу, і мені було цікаво, чи мама теж прикусила свого. Зрештою, Бренда не вдягне жодної з тих білопінних суконь, а я, як її дружка, не вдягну жодної з тих прекрасних тафтових суконь для дружок нареченої. Весілля Брендзи з Гарнером Клівлендом, що мало відбутися наступної суботи, буде маленьким, тихим і вимушеним, без гостей, окрім найкращого друга Гарнера, Ріда, який, до речі, був моїм хлопцем, і мене.

Бренда перегорнула сторінку, і фотографії суконь поступилися місцем заголовку статті: «Сексуальна гармонія і як її досягти».

— Мені це не потрібно, — засміялася Бренда, поплескуючи себе по все ще пласкому животу.